

Diumenge III de Pasqua. Cicle C

Catedral de Tarragona

Trobada del professorat de Religió de Catalunya

30 d'abril de 2022

Molt estimats professors de religió. Molt estimats mestres cristians. Molt estimats delegats d'Ensenyament de les diòcesis de Catalunya. Estimat Poble sant de Déu. Molt estimats tots en el Senyor.

Els deixebles, primer van tenir por, molta por, i es van tancar a casa. Després, ja s'atreviren a sortir i a tornar a la seva activitat de pesca al llac, aquella feina que havien deixat per seguir el Mestre. Quan tot va començar, havien abandonat les xarxes de pescadors i ara hi tornaven, encara molt insegurs. Era la nova etapa. Recomençar-ho tot. S'hi escarrassen tota la nit i no pesquen res. Encara que s'havien ajuntat una altra vegada, l'esforç no havia donat el fruit esperat. Vet aquí que Jesús mateix els va a trobar, mentre estaven amoïnats i decebuts. I no el reconegueren. No tenien encara aquella mirada oberta i nítida que fa que puguin reconèixer Aquell que els havia ofert un projecte extraordinari per a les seves vides.

L'escena descriu el que ens passa als seguidors de Jesús de tots els temps quan ens quedem com ensopits, incapaços d'insistir en un treball difícil, en un objectiu que ens sembla inassolible. Quantes vegades, vosaltres estimats professors de religió i mestres cristians no us heu sentit, a voltes, incapaços d'avançar amb uns alumnes que se us han posat costa amunt? Quantes vegades, davant les serioses dificultats que us han posat no heu tingut la temptació de deixar-ho córrer i de retornar allà on havíeu començat?

Aleshores ells, com nosaltres, ens refugiem en l'escalfor de l'amistat, en un cert confort. Aleshores, com ara, Jesús mateix —encara que no l'acabem de reconèixer— ens pot treure de la letargia i ens pot convidar a tirar les xarxes una altra vegada. I aleshores, com ho féu Joan, podrem dir «però si és el Senyor!». Perquè a Jesús només se'l pot reconèixer des de l'estimació i la confiança renovada.

L'esmorzar vora el llac els retorna les forces, els cohesiona com a grup, es retroben en l'amistat i en el reconeixement de Jesús. La trobada de professors de religió d'avui aquí a Tarragona, després de tot aquest temps de desert, de tot aquest temps de pandèmia i de dificultats afegides, segur que per a vosaltres, estimats professors..., la trobada d'avui ha estat i és com aquell esmorzar al llac de Galilea per als deixebles. És la força de la trobada i de l'àpat fraternals. Com ells, avui experimentem que Jesús és enmig nostre, tot i les dificultats. Aleshores també, com amb ells, els resultats del nostre esforç hi seran, encara que no els obtinguem d'una forma immediata. Potser haurem d'aprendre a

valorar l'esforç d'una altra manera i refiar-nos més de Déu, que beneeix el nostre treball, de la mateixa manera que va beneir el dels apòstols.

Nosaltres, com els apòstols, som mers instruments, som simplement testimonis de Jesús i del seu Evangeli. Nosaltres i vosaltres, estimats professors, tan sols hem de demanar cada dia poder fruit de l'Esperit del Senyor, que fa créixer les nostres capacitats, i ens dóna la força necessària per a vèncer les temptacions de desànim o de fugida. Segurament deixem de ser testimonis quan un excés de treball o de petites preocupacions ens distreuen de l'atenció a les persones, de l'atenció als vostres alumnes, o de les prioritats més urgents i necessàries. Aquells deixebles deixen la feina i mengen amb Jesús. Com els deixebles d'Emmaús, fan memòria i miren la seva història i descobreixen la petjada d'una bona notícia que els ha canviat el cor i la mirada. Una i altra vegada hauran de refer el camí, per tal de no perdre el sentit i la motivació de la seva vocació i del seu treball.

Benvolguts i estimats professors de religió. Penseu que per a molts dels vostres alumnes, especialment els qui trebal·leu a l'escola pública, el vostre propi testimoniatge cristià serà l'únic que rebran. Per això, per poder adoptar en cada moment l'actitud correcta, per a ser missioners enmig dels nostres infants i joves, ens cal formar-nos en tot allò que pot capacitar-nos millor. Tant vosaltres, que feu de professors, com els qui fan de catequistes, com els animadors de la litúrgia, com els qui tenen responsabilitats organitzatives, hem de poder exercir les nostres responsabilitats amb amabilitat i intel·ligència, i amb aquell sentit espiritual que ens fa ser humils servidors del missatge de Jesús, exercit sempre amb alegria. Si l'alegria brolla del fons del nostre cor, això es notarà en les nostres relacions amb els altres i, aleshores, tot el que farem ho farem per a donar a conèixer que Jesús està present en la nostra vida i en la de tota la humanitat.

Precisament, això és el que ens vol inculcar la litúrgia d'aquests dies de Pasqua. En l'oració col·lecta de la missa d'avui —la que hem resat abans de les lectures— ja hem demanat que tot el Poble de Déu «exulti sempre de veure's espiritualment rejuenit». I la pregària, encara afegia: «que els qui ara s'alegren de sentir-se restituïts a la dignitat de fills, esperin el dia de la resurrecció amb l'esperança segura del goig etern».

En aquesta pregària, s'observa l'esment de l'alegria com una superació de la condició d'infelicitat que ocasiona la mort o la letargia que origina el mateix pecat. És per això que es fa necessària la intervenció de Déu, per a la qual cal estar no sols preparats, sinó atents a la seva veu, a la seva intervenció, a la salvació que ens ofereix. «Que el vostre poble exulti sempre», afirmava la pregària: es tracta d'una provocació contra l'habitual depressió que el món ofereix i que és freqüent en els nostres àmbits, especialment en els moments

actuals que estem sortint d'una pandèmia i ens trobem embolcallats pel desastre i les conseqüències de la guerra a Ucraïna, que sembla que no té aturador. Per tant, l'alegria és la paradoxa del cristià que viu immers en les vicissituds de la vida quotidiana, i enmig de les contrarietats que sobretot vivim aquests dies. La mirada clara, el somriure als llavis, l'actitud d'esperança..., això és el que espera de nosaltres la nostra societat assedegada de sentit. Això és el que esperen de vosaltres els vostres alumnes.

No fa molt temps, em va caure a les mans la revista d'una diòcesi del nord de Burkina Faso (*Echos du Yatenga*, de Ouahigouya), on parlava de l'alegria. Es deia que el cristià, per la seva condició, ha de tenir sempre el somriure als llavis. Perquè «no costa res i dóna molt» —deia el text. «Enriqueix els qui el reben sense empobrir els qui el donen. Dura tan sols un instant, però el seu record a vegades és etern. Ningú no és prou ric per poder-se'n estar. I ningú és massa pobre per no donar-lo. Crea felicitat a la llar. És el signe sensible de l'amistat. Dóna repòs a l'ésser fatigat. Dóna coratge al més descoratjat. I si alguna vegada trobeu una persona que no us dóna el somriure que mereixeu, sigueu generosos: doneu-li el vostre. Perquè ningú té tanta necessitat d'un somriure com el qui no pot donar-ne als altres».

Molt estimats. Si celebrem la Resurrecció del Senyor, forçosament hem de tenir una actitud joiosa i una mirada esperançada, malgrat els neguits i les dificultats de la vida present. En altres paraules, el cristià que celebra el misteri de pasqua renova la joventut de l'ànima, malgrat les dificultats i les defallències de la vida, perquè viu d'una esperança que creix i s'expandeix en una alegre espera. El regal de ser fills i filles de Déu és una «glòria» que ha estat recobrada per la mort i la resurrecció del Senyor. Som fills adoptius de Déu, som hereus dels béns promesos. Per això, avui, en el salm, hem resat i cantat: «Amb quin goig us exalço, Senyor! M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics».

Germans i germanes, siguem capaços d'entendre. Deixem que l'Esperit Sant ens obri el cor. Que la Paraula ens il·lumini. Que el partir el pa de l'Eucaristia sigui el gest que ens faci comprendre. Que aprenguem a mirar els germans i a compartir amb ells el nostre camí i el nostre goig. I que vosaltres, estimats professors i tots els qui avui estem aquí, ho sapiguem portar a terme amb el nostre ministeri. Amén.